

"Tinc dues feines paral·leles", ens explica el Francesc Xavier Solé, no endebedes ell, a més de moure's en el sector immobiliari com a constructor des de fa vint-i-quatre anys, és delegat des d'ara en fa divuit d'una mútua concertada amb el Servei Català de la Salut. És fàcil d'endevinar, doncs, que aquest fill de Barcelona va començar a obrir-se pas en el món professional quan era molt jove, concretament només acabar els seus estudis secundaris.

L'oficina de la seva empresa, Uxmal, té per la seva part vuit anys i és a Cardedeu, una població que és coneguda per les seves torres imponents, pertanyents tradicionalment a la burgesia catalana de la postguerra, que proliferen en els seus carrers. Així, en Xavier es dedica bàsicament a la construcció, actualment, amb tant d'èxit que quasi no necessita buscar compradors: **"La promoció que estic duent a terme ara només té fets els fonaments però ja he venut una casa de quaranta milions, mentre que de la fase següent de la mateixa promoció en tinc una altra de venuda, aquesta sense ni tan sols els plànols."**

Fets com aquest demostren una fe incondicional en Uxmal per part del públic, que només s'obté generant una bona imatge de l'empresa, de la qual s'encarrega la dona del nostre protagonista, l'Amparo, per a la qual en Xavier només té paraules d'elogi: **"Ella dona tranquil·litat i confiança als clients, i és una persona bàsica en tot allò que jo he fet."** En el cas d'aquest matrimoni, tanmateix, aquella màxima segons la qual rere un gran home hi ha sempre una gran dona es converteix, segons ell, en un tòpic absurd: **"Mai no l'he tinguda al darrere, sinó sempre al meu costat."**

Així doncs, l'Amparo és la primera persona amb què el client es troba en travessar la porta d'Uxmal, mentre que el nostre entrevistat, com a propietari de la firma, és el que podríem anomenar el cervell del negoci: **"Jo tinc les idees i porto l'organització."** El **"treball executiu"** de la casa, en qualsevol cas, el desenvolupa tot un equip que en Xavier reclusa puntualment. En aquest sentit, val a dir que l'empresa pot arribar a subcontractar més de vint treballadors, quan es tracta de tirar endavant una promoció, mentre que a l'oficina compta amb tres persones fixes amb les respectives tasques molt ben definides.

Cal afegir en la mateixa línia que el nostre interlocutor, com a empresari, assegura que mai no ha tingut la sensació de manar: **"Jo només dirigeixo i la gent m'escolta, cosa que de vegades em sorprèn"**. La humilitat que demostren les seves paraules provoca gestos, per part del personal, com el que ens disposem a relatar: **"Un treballador que va marxar a una altra empresa m'ha enviat una carta dient-me que enlloc no s'havia trobat tan a gust com a Uxmal i que podem comptar amb ell per al que convingui. Coses com aquesta són les que m'omplen."**

En Xavier, d'altra banda, afirma que es pren molt seriosament tot allò que fa, incloent la mútua de salut: **"Quan contracto un metge, sempre començo per explicar-li la meua forma de treballar, que no admet llistes d'espera a l'ambulatori."** Per a ell, tanmateix, la feina no és només una responsabilitat, sinó també un plaer: **"Ja m'han proposat d'ampliar la constructora, però si aquesta no creix més**

és perquè no tinc més hores." Són els ensenyaments del seu pare els que han bastit en el propietari d'Uxmal aquesta filosofia: **"Sempre em deia que fes el que fes, ni que fos escombrar la vorera, que ho fes ben fet."** I és clar que si el que fas t'agrada, doncs millor. Quant a això, el nostre interlocutor es confessa un apassionat de la construcció: **"Passejo pels carrers de Barcelona i no faig més que alçar el cap per mirar-m'ho tot."** Ell sap molt bé que el caminant és qui té més possibilitats de gaudir del paisatge: **"Per a mi anar de viatge i estar-se en un hotel no és fer turisme; jo he fet molts recorreguts per Catalunya i Osca tots a peu."** Observador nat, en Xavier no amaga la seva preferència pel poble que ha escollit per viure: **"Cardedeu és molt maco i té un clima privilegiat; m'hi trobo molt a gust, més considerant que és una sort, poder viure al lloc que vols."**

Nosaltres, per la nostra part, ens aprofitarem ara de la sensibilitat d'aquest empresari català per demanar-li el seu parer sobre la febre constructora de què va ser objecte Barcelona arran de les Olimpíades i ell, que apunta que cap de les moltes coses que s'hi van fer no li crida l'atenció especialment, afegeix no obstant que els Jocs, talment com les exposicions universals que ha acollit la ciutat, han deixat a la capital catalana alguna empremta memorable, com és l'Estadi Olímpic. Pel que fa als edificis dedicats a habitatges, opina que en virtut d'aquests s'ha generat un alt índex d'especulació l'objectiu de la qual **"no és treballar, sinó guanyar diners"**.

És aquesta visió seva tan afectada de tot allò que emprèn la que fa que consideri també que cal ampliar el concepte d'habitatge, que estaria constituït per molt més que quatre parets: **"Per a mi no és només una residència, és també urbanisme."** En Xavier es refereix a tots aquells serveis i infraestructures que, juntament amb les comoditats de portes endins, converteixen el carrer on vivim en un lloc agradable. I tanta és la importància que concedeix a aquests atributs que assegura que ha arribat a comprar pisos sense haver-los vist prèviament, **"només pel lloc on estaven ubicats i l'estat de l'escala"**.

Per a ell, doncs, l'entorn de casa nostra constitueix una peça clau: **"L'habitatge sempre el podem arreglar, però el parc del costat no."** És clar que la construcció, a més d'aquest component romàntic, en té un de més pràctic, i aquí hem de parlar de beneficis i, inevitablement, de pèrdues, un fenomen indefugiblement habitual en el món empresarial. Ell, però, es pren les oscil·lacions del seu sector amb molta calma i és del parer que la construcció, com a branca pertanyent a l'economia, és **"com les matemàtiques; estudiar-les sense entendre-les no val la pena"**.

Com a expert en el sector, finalment, en Xavier sap molt bé que es tracta d'un món **"cíclic i viu"** i, en conseqüència, no li fa por la propera crisi que la construcció pugui patir, perquè sap que **"al cap de deu anys tornarà a pujar"**. I així de positiu s'acomia el propietari d'Uxmal, que malgrat la mort del seu fill Oriol, ara fa vuit anys, ha sabut sortir endavant, al costat de la seva senyora i dels seus altres tres fills, en Javier, la Victòria i l'Albert.

Francesc Xavier Solé – Cardedeu (el Vallès Oriental)